

FLABIOLAIRE GENIAL (1)

El primer gran flabiolaire i probablement el més important de tots, va ésser en Pere Rigau "Barretó" (1869 -1909) fill del fiscornaire Joan Rigau "Barretó" capdavanter de la cobla "Els Barretons" d'aquesta vila. En Pere Rigau ha estat considerat un dels millors flabiolaires de tota la història de la sardana. Excel·lent instrumentista, compositor, director de cobla i pedagog, portà a cap, en tots els terrenys, una tasca molt brillant, dissortadament interrompuda als quaranta anys.

L'any 1884 fundà la cobla "Els Montgrins", degana de les actuals, de la qual fou el primer director artístic. Una de les seves sardanes de flabiol "La cançó de l'ocellet" ha esdevingut un peça antològica. Embadalia a la gentada el ritme airós que sabia donar a la dansa. Recordo haver sentit a dir que algunes vegades havia posat una peça d'argent de dos ralets entre la pell del tamborí i la baqueta i fent uns redobles i tremolins, sense perdre el ritme de la sardana, no l'havia deixada caure mai.

No perquè parlem de la cobla del "Barretó" vol dir que en aquelles calendes existís solament aquesta cobla, puix hi havia també "La Lira" on el nostre Vicenç Bou donà els seus primers passos com a executant, tocant el trombó en la cobla i el violí en l'orquestra.

I reprenhent el fil de la qüestió podem dir que, seguint la tradició familiar, a can Rigau tots eren músics: ho era el seu fill Pere el que, com hem dit, havia d'arribar a ésser un dels nostres compositors més prestigiosos, ho fou el seu fill Rogeli així com també la seva filla Marta.

MARTA RIGAU (2)

La Marta, des de molt petita va sentir gran afició per la música; en la seva infantesa es pot dir que la nina dels seus jocs fou la tenora, instrument que quan arribà a tenir divuit anys dominava a la perfecció i amb la que improvisava les més dolces melodies.

La predilecció del públic entre les cobles de casa nostra es mostrà molt variada i no és d'estranyar que unes vegades s'inclinava per la cobla de "La Lira" i en altres es decantava per la d'en "Barreto". Una temporada en què la cobla d'en Barretó no gaudia de gaires simpaties, en Rigau trobà un mitjà infalible per a vèncer els seus contraris: posar el lloc de primera tenora a la seva filla Marta.

L'èxit no pogué ésser més ràpid i esclatant; tant per la novetat, com per la comprovació de les facultats meravelloses de la noia de l'avi Barretó. D'arreu de l'Empordà plovién les demandes de lloguer i es pot dir que després de les primeres audicions, la indicada cobla ja s'havia convertit en la formació de més renom en tot l'Empordà, però l'esplet triomfant d'en Barretó fou de curta durada donat a que la Marta, com a promesa del noi de can Tauler -Sebastià- el que fou pare d'en Joan Tauler i Rigau -varen forjar una nova llar i la gran artista de la tenora, en convertir-se en una molt digna i exemplar mare de família, no tornà a lluir les seves facultats musicals sinó en comptades ocasions i encara, això sí, dintre la intimitat familiar.

Després de la, diem-ne deserció, de la filla d'en Barretó, la lluita entre les cobles torroellenques continuà si bé s'ha de reconèixer que el predomini es decantà pel costat de "La Lira" fins que el jove Pere Rigau, tal com hem dit abans, transformà la cobla del seu pare en l'actual "Montgrins", cobla que ben prompte assolí un gran prestigi.